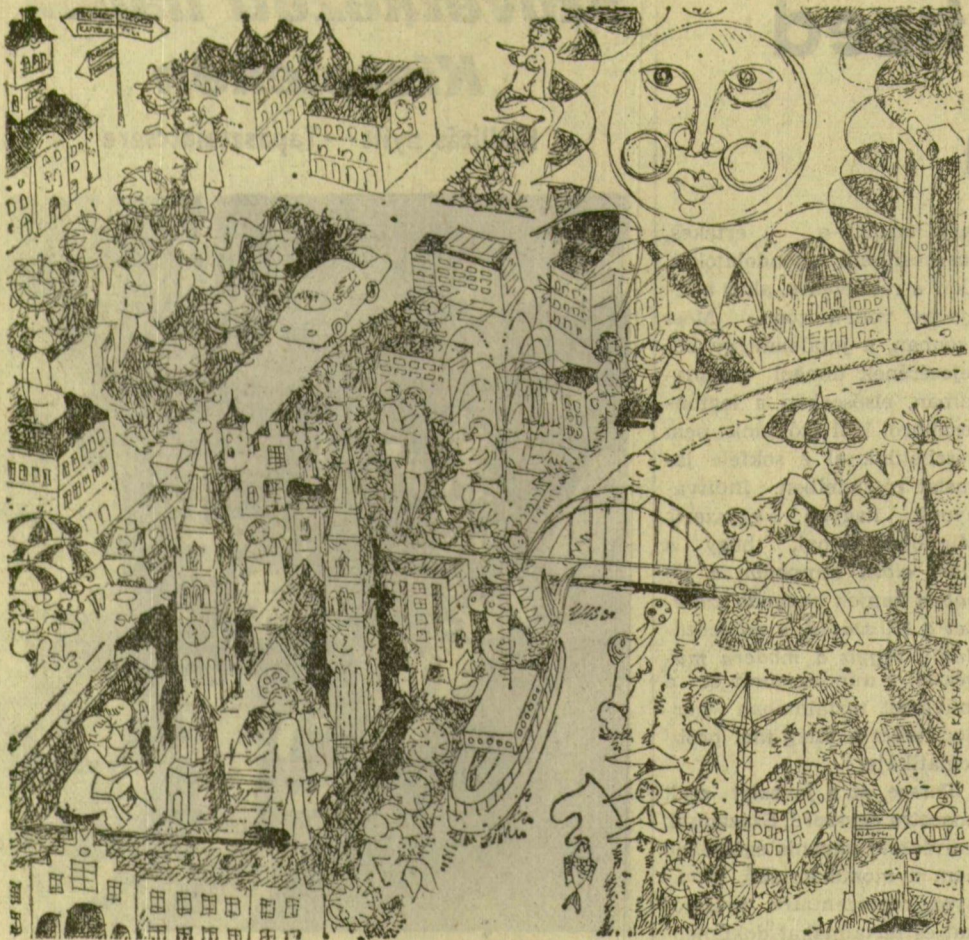

SZEGEDI KÁRTYA

FEHÉR KÁLMÁN RAJZA

ÉRDEMES UTAZNI

Egyre többen látogatunk el külföldi országokba, hogy megtekintsük a nevezetességeket, s felvásároljuk a bazárokat. Természetesen akadnak olyanok is, akiket csak a nevezetességek érdekelnek, mert amit vásárolnak, azt itthon úgyis eladják. Ilyenkor mondjuk: érdemes külföldre utazni, az út költsége megtérül...

Magam is beléptem a külföldre látogató turisták táborába. Megkaptam az útlevelet egész Európára, sőt a 70 dollárt is. Gondolkoztam, hová menjek. Terveimben csupán az olaszországi, svájci, franciaországi, spanyolországi, portugáliai, angolai, beluxi, németországi és ausztriai utazás maradt. A többi elhagytam. De a kisördög azt súgta, ha futja időmből, felugrom Skandináviába is.

Az előkészületek során beszereztem hat rúd téliszalámit, 40 doboz májkonzervet, s egy kétszemélyes sátrat. Csak ezt kaptam a kölcsönzöben.

Az élelemre mindössze ezer forintot költöttem, kettőezer-kettőért kiváltottam a valutát, újabb kettőezerért a vasúti jegyet, s ha hozzászámítom az útlevel árát, az egész nem került többbe, mint egy nagyképernyős tv.

Első utam Velencébe vezetett. Mondhatom, ott több a víz, mint nálunk otthon a

pincében. Csodálatos Velence, még gondolában is ültem. Rómában napokig jártam a nevezetességeket. A Via Venetion legalább annyian üldögéltek délelőtt a presszóban, mint nálunk Pesten. Ott is közkedvelt foglalkozás az anyagbeszerzés.

Esténként fáradtan feküdtem le a sátramban, amit jobb híján a Vatikán mellett, a Capitólium falánál állítottam fel. Az olaszok mondták is: „egy vétkező jött megtisztulásért Rómába”. Ma is töprengek, honnan tudták ezek az első negyedévi selejtszázalékomat?

Szóval, fáradtan pihentem a kényelmes sátorban, magamba szívtam az ókori élet levegőjét, valamint a romlásnak induló májkrém szagát. Felkerekedtem hát, és átrándultam Svájcba. Azonnal megkerestem a svájci híreségeket, a Doxa igen pontosan jár a karomon.

Ennyi elég Svájcban gondoltam —, irány Párizs, Európa fővárosa. A vonaton egy román születésű, olasz nevű, franciaországból élő spanyollal hozott össze a sors. Beszélgettünk. Ő tudott spanyolul, románul, olaszul, németül, franciául. En csak magyarul. Kicsit neheztem rá, ha már ennyi nyelvet beszél, miért nem tanult meg magyarul.

Végre megpillantottam Párizst. Kérem, ott mennyi csinos nő van. Ragyogó kiraka-

tok, tele áruval, nagyszerű hidak, alattuk a csőlakókkal. Megérkezésem után azon gondolkodtam, hol is verjem fel sátram. Végül úgy döntöttem, hogy úriemberként, szállodai szobát bérelek, hadd lássák Párizsban, így utazik egy magyar.

Első dolgom lett volna mosdani, de mosdót nem találtam a szállodában. Azt mondták, menjek fürdőbe, a párizsiak többsége is így tisztálkodik. Elmentem, s megtisztulva indultam a fertőbe, a lokálnegyedbe.

Rögtön az első bárba betértem. Kifizettem a beugrót, aztán rendeltem valami italt is. Nem akarom szaporítani a szót, reggel, mikor rendeztem a szállodai szobát és a cehezt, rövid számvetés után úgy döntöttem, nemcsak Skandináviába nem utazom, hanem Spanyolországot, Portugáliát, Angliát, s a Benelux államokat is kihagyom.

Hazautaztam. A gyárban nagy óvációval fogadtak. Megkérdezték, miért jöttem haza a tervezett időnél hamarabb. Az igazat nem mondhattam, időjárásra, honvágyra és új exportgyártmányainkra hivatkoztam. Művezetőm meghatódott ezen. Azt mondta, hogy rám sem ismer, hiába, mennyi tapasztalatot lehet szerezni egy ilyen utazáson. Megkomolyodtál fiam, tette még hozzá.

Büszkén léptem a büfébe, vettem öt deka töpörtyűt, a hó végéig ezt eszem.

Horváth István

A. Csikarkov

PIHENŐNAP

Pável Pavlovics elhatározta, vasárnap kirándul majd valahová, és istenigazában kipiheni magát — ahogy mondani szokás — a természet lágy ölén.

A szép idővel kecsegtető ünnep reggelén, frissen, jókedvűen érkezett a buszmegállóhoz.

— A busz már elment — mondták a varakozók —, s a következő csak egy jó félóra múlva indul. Üljön le nyugodtan és pihengessen.

Amikor kiért a Ligetbe, azonnal a tó felé vette az útját, mert nagyon szeretett evezni. A jegykezelő udvariasan közölte vele, hogy egy óra múlva lesz csak üres csónak, majd egy közeli padra mutatva így szólt:

— Foglaljon helyet és pihengessen. Nagyon jó itt a levegő!

Jóval ebédidő után szállt ki Pável Pavlovics a csónakból. Rettenetesen korgott a gyomra.

— Csak egy óra múlva tudom kiszolgálni — közölte vele a pincér a kerti vendéglőben. — Annyi a vendég, hogy azt sem tudom, hol áll a fejem. Hanem addig is foglaljon csak helyet nyugodtan és pihengessen.

— Nos, hogy telt a vasárnap? Mit csinált, szakikám? — kérdezte másnap egyik munkatársa.

— Pihengettem, pihengettem! — válaszolt röviden Pável Pavlovics, s alig várta a következő vasárnapot, hogy újra — otthon maradhasson...

Fordította: Krecsmáry László

SZEGEDI KÖLTŐK

Simai Mihály

TÖREDÉK

Sugár bibora.
Vér bibora.
Jaj, madaram, hova rebbensz, hova?
Jaj, madaram, hova rettensz, hova?!

Jaj, madaram, micsoda idő;
rád villan vércse-puskacsó!
A sebedtől a szivedig
suhogó koromsas ereszkedik!

Haj, koromtollú sas-éjszaka
üvegszik rubin-szemedem.

Dinamit-magvakból kel ki a
halál csontfehér liloma,
s virraszt örökösen.

Veress Miklós

REGGEL

Ablak dereng
A kint s a bent
egysejtje szétszakad
Az ég fehér
tenyérnyi szél
tartja a gallyakat
Eszméledő
boldog redő
moccantja már nyakad

Az ágyon itt
most újaid
lobognak föl akár
az elveszett
színű tüzek
S a lángokba sovár-
kék sikolyú
szomorú
szabadságú madár

A csöndem az
a rendem az
megtartó félelem
a vérem az
a váram az
ágyú és élelem
imám is az
átikom is az
tört szó s történelem

Két perce még
voltam az ég
tajtékán sárga düh
és deszakadt
hangok alatt
földököl hegded
jégbefagyott
állatok
fogai közt a fű

egy perce rőt
színű tüdők
korallja közt a sző-
vagy meteor
amit badár
halál vonz és taszít
Hívtam meleg
melled öled
megtartó titkait

mert rendem az
mert csöndem az
forma és értelem
mert váram az
és vérem az

lobogó szertelen
haragom és
a nevetést
kikönnyező szemem

Egy perce száz
könnyed szagát
kértem vergődve mint
mélytengeri
lény reggeli
fény rezzeneteit
hogy hirtelen
ébredj velem
és való légy megint

Most csönd dereng
s úgy fáj e csend
mint levélnek a fa
Mint a tüdő.
nek levegő
négy falnak a szoba
Mint amikor
megül a por
s érzi hogy őnmaga

Rendem te vagy
csöndem te vagy
A külvárosi táj
tűrelme vagy
reggeli fagy
14 ágára szállt sovár
kék sikolyú
és szomorú
szabadságú madár.

Fölöttem itt
az újaid
az elveszett tüzek
lángja
felszállani
repdesnek a kezek
Már nem lehet
A tengerek
zaja megérkezett

S mint őnmagad
most úgy szakad
ketté a bent s a kint
Bent tompa kés
az álom És
kint már a szín kering
a kék havon
Szemem nyitom
Hét óra Légy megint

Hámos György

KÍSÉRTÉS ÉS ALKALOM

„Kényes témáról volt szó a Belkereskedelmi Minisztérium sajtótájékoztatóján” — olvastam. Vajon milyen kényes témát közöltek a sokat tapasztalt újságírókkal? Arról volt szó, hogy a kedves vevők hébehóba lopnak az üzletekben. Az újságíróknak, mely e sajnálatos felfedezésről beszámolt, ez volt a címe: „Némelyik vevő megfélekedezik magáról”. S a főosztályvezető beszámolóját ugyanez a gyengéd, tapintatos hang jellemezte. Szomorú szívvel emlékezett meg egyes vevők feledékenységről. Utána több

illetékes vezető statisztikai adatokkal támasztotta alá a „sajnálatos tapasztalatokat”. De, mint jó kereskedelmi szakemberekhez illik, sietve nyugtatták az újságírókat és a kedves vevőket, mondván: igazán túlzás volna azt állítani, hogy sokat lopunk. Még ezrelekekben is nehéz lenne kifejezni, hogy a KÖZERT-ek forgalmához viszonyítva: milyen rendkívül keveset lopunk.

Bevallom, ennél a résznél egy kis büszkeséget is éreztem. A későbbiekben azonban kiderült, hogy e csekélyke szám csak a leleplezett lopások száma. Ebből nyomban megértettem, hogy a le nem leplezett lopás ennél jóval több. Erthető tehát, hogy a vevőközönség által fehér köpenyes detektíveknek elkeresztelt kereskedelmi dolgozók árgus szemmel figyelik a kedves vevőt. Itt már-már elszomorodtam; de szerencsére a rákövetkező határozott kijelentés megvigasztalt: „Megengedhetetlen azonban a vásárlóközönség alaptalan zaklatása és gyanúsítása”. Ezt csak üdvözlőn tudom... Illetve, egy kicsit még gondolkodnom kell felette. Vajon mikor derül ki, hogy a kedves vevőt alaptalanul zaklatták és gyanúsították?

Ez csak az irodán vagy a rakárban derülhet ki, ahova a kedves vevőt bekísérték, hogy kitapogassák a zsebeit. Addig a jó isten sem tudná megmondani, hogy okkal vagy ok nélkül gyanúsították-e. Ez a lehetőség megint elcsúszgesszett. Különösen a nagyon is méltányolható magyarázata, mely szerint az esetleges leltárhány kihát a dolgozók prémiumára és év végi nyereségrészesedésükre. Erthető tehát, nagyon is figyelnek arra, nehogy némelyik vevő megfélekedezzen magáról. Még szerencse, hogy ezután nyomban a következőket mondták: „De ettől függetlenül körütekintőbben és udvariasabban kell bánniuk a vásárlókkal”. Ennek megint módfelett megörültem. Illetve mit jelent az, hogy függetlenül a bolti tolvajoktól, körütekintőbben és udvariasabban kell bánni a vásárlóval? A bolti lopásokról lévén szó, csak azt jelentheti: nagyon körütekintően kell megítélni, hogy a kedves vevő lopott-e vagy sem; s az esetleges gyanút rendkívül udvarias formában kell közölni vele.

Sajnos, a lopás gondolatával nem foglalkozó vevő vásárlási öröme erősen csökkentette eddig is, hogy éber